

regnes det, at Skatten for Folk med under 1,000 Kr. vil blive forhøjet fra 16 til 19 Øre af hvert Hundrede Kroner og for Folk med 1,000—2,000 Kr. fra 47 til 56 Øre af hvert Hundrede Kroners Indkomst. Det er en Stigning med omtrent $\frac{1}{3}$. I absolutte Tal er det ganske vist ikke store Beløb, det drejer sig om for hver enkelt Familie. En Husmandsfamilie med et Barn faar en Merudgift af 40 Øre, hvis Indtægten er 870 Kr. I selve Motiverne opgøres det, at for en Familie med 1,310 Kr. bliver den gennemsnitlige Forøgelse af Skattebyrden 1 Kr. 18 Øre om Aaret. Men man maa erindre, at denne Merudgift træffer Familier, hvor hver eneste Tjære spiller en Rolle og meget vel kan mærkes i Husholdningen; og alle Bestræbelser fra det offentliges Side burde efter min Opfattelse gaa ud paa at lette Skattebyrden for dem. Og lige saa uforsvarligt, lige saa ubegrundet det er at skride til Forhøjelser overfor disse mindste Skatteydere, lige saa urimeligt er det efter min Opfattelse. Det er nemlig komplet hensigtsløst. De Beløb, der kunne komme ind i Statskassen ved en saadan Merbeskatning af Smaafolk, ere nemlig saa forsvindende smaa, at de praktisk aldeles intet betyde. Jeg kan ikke nøjagtigt opgøre dem, fordi jeg ikke nøje kender Totalbeløbene for Børnefradragene — det gør vist i øvrigt den højtærede Finansminister heller ikke —, men saa meget er vist, at for Folk med under 1,000 Kr. aarlig Indtægt kan det kun blive en Merindtægt for Statskassen af nogle faa Tusind Kroner, det kan dreje sig om, en Draabe i Havet uden nogen som helst virkelig Betydning.

Jeg forstaaer slet ikke Motiveringen af disse Skatteforhøjelser overfor Smaafolk. Her var det eneste Punkt i det samlede Skattelovkompleks, hvor Regeringen, tilmed uden at paaføre Statskassen kendeligt Tab, kunde have gennemført Ændringer, der vilde være komne Smaafolk til gode og vilde have betydet nogle Tjærer eller en Kroens Penge eller lidt mere indvundet i Smaakaarsfamiliers aarlige Budget. Men end ikke denne eneste fattige Lejlighed — som oven i Købet ingenting kostede — til at lægge et demokratisk Sindelag for Dagen overfor de smaa Skatteydere har Regeringen her benyttet sig af, den skrider tværtimod til en ny forøget Skatteudskrivning overfor disse de mindste Skatteydere. Man faar det Indtryk, at den, der har siddet og konciperet Forslaget, har været greben af Desperation og tænkt,

at skal der være Galskab, skal der ogsaa være System i Galskaben. Skulle de fattige nu gøres til Genstand for forøget Uplyndring, ved Ølskat, Brændevinsskat o. desl., skulle de sandelig heller ikke gaa Ram forbi, hvor det gælder Indkomstskatten. Det er en Bestræbelse, der vidner om en vis anerkendelsesværdig Konsekvens i Tankegangen, men at den egentlig skulde egne sig til at vindé Popularitet blandt Smaafolk, tror jeg dog ikke, man vil mene.

Jeg skal saa flygtig berøre den besynderlige Bestemmelse, at medens man tidligere i sin skattepligtige Indtægt har kunnet fradrage sin personlige Skat til Stat og Kommune, skal et saadant Fradrag i Fremtiden ikke længer kunne finde Sted. Man skal nu ogsaa svare Skat af den Skat, man har betalt. Det er en Bestemmelse, der bliver særlig besynderlig derved, at den fremsættes paa den Maade, som den fremsættes, at den fremsættes uden Skygge af Motivering, uden at det med et eneste Ord oplyses, hvorfor den er indført i Lovforslaget. I Lovforslagets Motiver, hvor der bliver gjort Rede for Hovedændringerne i Sammenligning med den hidtil gældende Lov, har man end ikke ofret et eneste Ord paa denne Forandring, der dog repræsenterer en meget vigtig organisk Ændring i hele Beskatningsprincippet. Jeg maa tilstaa, at jeg, uagtet jeg har syslet ikke lidt med denne Ændring, dog ikke er bleven klar over dens Tendens eller dens Rækkevidde. Hvad den vil betyde for Statsindkomstskattens Fordeling mellem smaa og store Skatteydere, kan man til en vis Grad forudse. Den vil bidrage til at forøge Skattebeløbet, og Forøgelsen vil, saa vidt jeg kan skønne, i det hele og store være nogenlunde proportional med den Skattebyrde, man i Forvejen har udredet. Beløbet vil stige over hele Linién, men nogen stor Forrykkelse i det indbyrdes Forhold mellem smaa og store Skatteydere vil den neppe forårsage. Ordføreren for Regeringspartiet, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) mente, at den vilde fremkalde en stærkere Stigning i Statsindkomstskatteskalaen, end der hidtil har været. Jeg tror ikke, det i alt Fald i nogen udpræget Grad vil gøre sig gældende. Betydeligt vanskeligere er det Spørgsmaal, hvad denne Ændring vil betyde for Kommunerne. Thi den kommunale Indkomstskat udenfor København skal jo i Fremtiden som hidtil være at beregne efter samme skattepligtige Indkomst som Statsindkomstskatten, og dette vil saa i de fleste Tilfælde, især i Købstæderne, sikkert